

VI в. — Слушамъ, господинъ старши.

С. — Къмъ другитъ: — А вие какво чакате ?

II в. — Ние сме на смѣни, господинъ старши. Сега иде нашиятъ редъ.

С. — Никакви смѣни. Или мислите, че като ви оставиха нестроеви, не трѣбва да работите ? Още сега всички на работа ! Да се приготвятъ веднага и тритъ гроба.

II в. — Слушаме, господинъ старши. — Старшиятъ излиза на дѣсно. Всички други почватъ да копятъ, като се разпредѣлятъ на тритъ гроба.

IV в. — Много почнаха да разстрелватъ, много.

III в. — Началството не е виновно. Какъ другояче ще излѣзе на глава съ тѣзи размирници, гдето сж се явили по фронтоветъ ?

I в. — Да, да. Виновна е литературата. Азъ нали слушахъ. Така разправяше нашиятъ фелдфебелъ.

V в. — На VI в.: — Този за каква литература разправя ? — Другитъ се смѣятъ.

VI в. — Азъ отъ такива работи не разбирамъ.

I в. — Това е то да имашъ работа съ прости хора. — После: — Литературата сж книгитъ, които учатъ хората на какви ли не работи, само не и на това, какъ да се служи на отечеството. Това го потвърди и подпоручикътъ, и поручикътъ, и капитанътъ, и господинъ майорътъ, ако щете. — Другитъ се смѣятъ.

II в. — Правъ е човѣкътъ. Злото сж книгитъ у насъ. Мене книгитъ сж ме учили само на братство, равенство и свобода, а тукъ на фронта има редникъ, ефрейторъ, младши, старши, фелдфебелъ и така нататкъ. Нѣма никакво равенство. А по братство съ неприятеля сме — здраве му кажи.

V в. — Който иска братство и равенство, да иде на боевата линия. Тамъ всички сж равни. Всички сж еднакво въ огъня.

III в. — Да, да. Макаръ че куршумитъ не олучватъ всѣкиго еднакво.

IV в. — Колкото за олучване — то е споредъ това, кой какво заслужава.

II в. — Зависи какъ ще попадне куршумътъ.

IV в. — Подпира се на лопатата; къмъ II войникъ: — Не. Всичко зависи отъ Божието покровителство. Ако си